

**WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD
PROJEKTEM ZAŁOŻEŃ PROJEKTU USTAWY, PROJEKTEM USTAWY LUB PROJEKTEM
ROZPORZĄDZENIA**

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*		
Projekt ustawy o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw		
(tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa/ ~~imię i nazwisko~~ **		
ENERGA SA		
2. Adres siedziby/ ~~adres miejsca zamieszkania~~ **		
Grunwaldzka 472, 80-309 Gdańsk		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail		
Grunwaldzka 472, 80-309 Gdańsk		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Karol Jacewicz	
2		
3		
4		
5		
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĄDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY		
<p>Ochrona interesu polskich przedsiębiorstw, do których stosują się przepisy ustawy Ordynacja podatkowa</p> <p>Projektodawca, uzasadniając zmiany ujęte w projekcie ustawy o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw w zakresie zmian w Ordynacji podatkowej, wskazał, że podstawowym celem projektowanej nowelizacji Ordynacji podatkowej jest stworzenie ram prawnych, które zracjonalizują i uproszczą procedury podatkowe. Kolejnym istotnym elementem jest wprowadzenie klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania.</p> <p>Jak najbardziej za zasadne uznajemy wprowadzenie przepisów, mających na celu usprawnienie funkcjonowania mechanizmów podatkowych i usunięcie wątpliwości interpretacyjnych. Jednakże w naszej ocenie, nie powinno się to odbywać wyłącznie poprzez upraszczanie procedur stosowanych przez organy podatkowe, a przy tym wyłącznie kosztem podatników. Taki zarzut w odniesieniu do części projektowanych przepisów jest w naszej ocenie uzasadniony. Znaczna część projektowanych przepisów (w liczbie ponad sto) wykracza poza wyłącznie doprecyzowujący charakter. W naszej ocenie, mogą mieć one daleko idący negatywny wpływ na finanse polskich przedsiębiorstw.</p> <p>W odniesieniu do klauzuli przeciw unikaniu opodatkowania, można spodziewać się, że proponowany w projekcie ustawy kształt klauzuli będzie podlegał ocenie pod kątem zgodności z Konstytucją RP. Dlatego też, tym bardziej uzasadnione jest przeprowadzenie rzetelnych, pogłębionych analiz w połączeniu z szerokimi i przede wszystkim nie pośpieszonymi konsultacjami co do brzmienia jej przepisów ze wszystkimi zainteresowanymi stronami.</p>		

W naszej ocenie, z uwagi zarówno na skalę proponowanych zmian jak również ich zakres, wprowadzenie proponowanych w projekcie ustawy zmian w przepisach Ordynacji podatkowej wymaga zapoznania się z opinią wszystkich zainteresowanych stron, w tym podatników - przedsiębiorstw, będących równorzędnymi uczestnikami relacji (stosunków) podatkowych z administracją podatkową.

Integralna część niniejszego zgłoszenia stanowi załącznik - Pismo ze szczegółowymi uwagami do projektu ustawy o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw w zakresie proponowanych zmian do ustawy Ordynacja podatkowa.

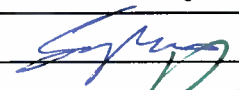

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Odpis z KRS
2	Szczegółowe uwagi do projektu ustawy
3	
4	
5	
6	
7	
8	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia .....

(podać datę z części E poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
WICEPREZES DS. FINANSOWYCH-Roman Szyszko	04.08.2014	
PREZES ZARZĄDU-Mirostlaw Bielniński	04.08.2014	

G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ

Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia .....

(podpis)

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

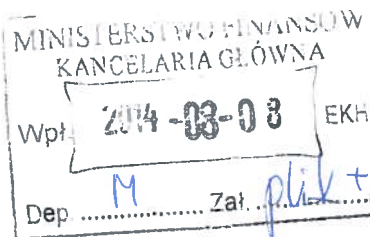
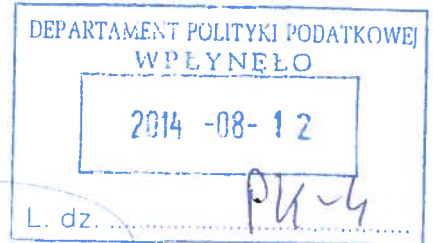
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a

także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Informacja: Wzór wniosku znajduje się w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz.U. Nr 181, poz. 1080)

Szanowny Pan Mateusz Szczurek
Minister Finansów

Szanowny Pan Janusz Cichoń
Wiceminister, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów

Szanowna Pan Włodzimierz Gurba
Zastępca Dyrektora Departamentu Polityki Podatkowej

Gdańsk, 31 lipca 2014

Znak ENSA-FK-000087-2014

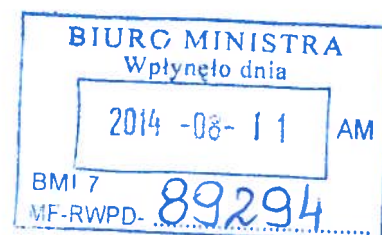
Dotyczy zarejestrowanego w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów pod numerem UD154, projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw z dnia 9 lipca 2014 r. w części dotyczącej zmian w ustawie Ordynacja podatkowa

Szanowny Panie Ministrze

W związku z zamieszczeniem w dniu 17 lipca 2014 r. w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw z dnia 9 lipca 2014 r. (numer w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów UD154, zwany dalej – projektem ustawy), przedstawiamy poniżej nasze uwagi w zakresie proponowanych zmian do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.; zwanej dalej – Ordynacja podatkowa).

Uwagi przedstawione przez nas poniżej, mają charakter wstępny i kierunkowy. W głównej mierze spowodowane jest to istotnie szerokim zakresem przedmiotowym projektowanych zmian (tj. dużą ilością zmian w przepisach Ordynacji podatkowej), których wprowadzenie bezpośrednio i w istotny sposób wpłynie na działalność przedsiębiorstw, jak również bardzo krótkim terminem wyznaczonym na zgłoszenie w ramach konsultacji społecznych uwag do projektu ustawy, dodatkowo w trakcie okresu urlopowo – wakacyjnego.

Pragniemy wskazać, że w naszej ocenie, wprowadzenie proponowanych w projekcie ustawy zmian w przepisach Ordynacji podatkowej wymaga zapoznania się z opinią wszystkich zainteresowanych stron, w tym podatników – przedsiębiorstw, będących równorzędnymi uczestnikami relacji (stosunków) podatkowych z administracją podatkową. Z kolei, realne i rzetelne wyrażenie opinii na temat projektowanych zmian ze strony przedsiębiorców w czasie wyznaczonym przez Projektodawcę jest dalece niewystarczające i nie pozwala na kompleksową i konstruktywną ocenę proponowanych przepisów.

1. Uwagi wstępne

Projektodawca, uzasadniając projekt ustawy, wskazał, że podstawowym celem projektowanej nowelizacji Ordynacji podatkowej jest stworzenie ram prawnych, które zrationalizują i uproszczą procedury podatkowe. Równocześnie, zasadniczą i także długo zapowiadaną w przestrzeni publicznej, zmianą zaproponowaną w niniejszym projekcie ustawy jest wprowadzenie klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania.

Jak najbardziej za zasadne można uznać wprowadzenie przepisów, mających na celu usprawnienie funkcjonowania mechanizmów podatkowych i usunięcie wątpliwości interpretacyjnych. Jednakże w naszej ocenie, nie powinno się to odbywać wyłącznie poprzez upraszczanie procedur stosowanych przez organy podatkowe, niemniej wyłącznie kosztem podatników. A taki zarzut w odniesieniu do części projektowanych przepisów jest w naszej ocenie uzasadniony, co wykażemy poniżej.

W naszej ocenie, jedynie część z projektowanych zmian wpisuje się w stawiane przez Projektodawcę założenie o uproszczeniu i zrationalizowaniu procedur podatkowych, nie prowadząc przy tym do pogorszenia sytuacji podatników (przykładowo dodanie §3 w art. 72 Ordynacji podatkowej, który przewidywać będzie poszerzenie definicji nadpłaty o zaległości wpłacane tytułem zaległości podatkowej obejmującej także zawyżone zwroty podatku i zwroty nadpłat. Obecna definicja nadpłaty nie obejmuje wpłat z tych tytułów, co wykorzystywane jest przez niektóre organy podatkowe, które próbują odmawiać podatnikom zwrotu kwot wpłacanych tytułem odsetek za zwłokę od zawyżonego zwrotu czy nadpłaty podatku, co do których podatnicy występują następnie o zwrot).

Znaczna część projektowanych przepisów (w liczbie ponad sto) wykracza poza wyłącznie doprecyzowujący charakter. W naszej ocenie, mogą mieć one daleko idący negatywny wpływ na finanse polskich przedsiębiorstw.

W naszej ocenie, wprowadzanie tak szerokiej nowelizacji Ordynacji podatkowej stanowi dobry moment na uwzględnienie również kwestii istotnych z punktu widzenia podmiotów funkcjonujących w ramach podatkowych grup kapitałowych (stosowne zapisy mogłyby się znaleźć przykładowo w przepisach dotyczących zasad wydawania i ochrony wynikającej z interpretacji indywidualnych).

2. Klauzula o unikaniu podwójnego opodatkowania

Zasadniczą i także długo zapowiadaną w przestrzeni publicznej zmianą zaproponowaną w niniejszym projekcie ustawy jest wprowadzenie klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania.

W obecnym otoczeniu prawnopodatkowym nie sposób całkowicie negować potrzeby państw do wprowadzenia klauzuli, czyli ogólnych przepisów zapobiegających nielegalnemu unikaniu opodatkowania. Klauzula przeciwko unikaniu opodatkowania stanowi zapewne wyraz dążenia do zunifikowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej sposobu zwalczania prób unikania opodatkowania głównie przy wykorzystaniu transgranicznych schematów podatkowych, którym nie towarzyszy odpowiednie uzasadnienie biznesowe czy ekonomiczne (uszczelnienie systemów podatkowych). W warunkach polskich, już w 2003 r. podjęto próbę wprowadzenia klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania do polskich przepisów, która zakończyła się stwierdzeniem niezgodności klauzuli z Konstytucją RP przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 maja

2004 r. (K 4/03). We wspomnianym wyroku, TK wskazał między innymi, że jednym z elementów konstytucyjnej zasady zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa jest norma zakazująca sankcjonowania takich zachowań jednostki, które są zgodne z obowiązującym prawem, a osiągnięcie celu podatkowego w tych granicach nie może być zakazane.

W odniesieniu do obecnie proponowanych przepisów należy naszym zdaniem wskazać, iż przewidziane w projekcie ustawy definicje „konstrukcji prawnej”, „uczestnictwa w działalności gospodarczej”, „typowej” i „sztucznej konstrukcji prawnej” oraz „znaczej korzyści podatkowej”, z uwagi na ich ogólny i nieostry charakter, mogą w praktyce powodować poważne wątpliwości interpretacyjne, a co za tym idzie także problemy praktyczne. Dlatego też, w naszej ocenie, z uwagi na wcześniejszą wyraźną negatywną ocenę klauzuli przez Trybunał Konstytucyjny oraz ze względu na jej istotną rolę w budowaniu przyszłych uczciwych relacji na linii podatnik - administracja podatkowa, rzetelne i transparentne wprowadzenie przez Ustawodawcę klauzuli przeciw unikaniu opodatkowania winno nastąpić w drodze realnego i przede wszystkim – nie pospiesznego, dialogu z możliwie najszerszą grupą zainteresowanych stron, w tym ze zdecydowanym udziałem przedsiębiorców.

Przedstawiona w projekcie ustawy klauzula przeciw unikaniu opodatkowania miałaby zostać wprowadzona w Rozdziale 1a Ordynacji podatkowej pt. „Przeciwdziałanie unikaniu opodatkowania”, obejmującym szereg definicji składających się na klauzulę. Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 25a Ordynacji podatkowej *„Unikaniem opodatkowania jest zastosowanie w sposób zamierzony sztucznej konstrukcji prawnej, której głównym celem było uzyskanie, nieprzewidzianej w przepisach prawa podatkowego oraz sprzecznej z celem i istotą tych przepisów, znacznej korzyści podatkowej przez podmiot tworzący lub współtworzący sztuczną konstrukcję prawną.”*

Już na tym etapie wątpliwości może budzić konstrukcja klauzuli, w tym w szczególności zdefiniowanie „znaczej korzyści podatkowej”. Zgodnie z definicją proponowaną w art. 25e zmienionych przepisów Ordynacji podatkowej, „znaczna korzyść podatkowa” obejmuje swoim zakresem pojęciowym *„(...) 1) obniżenie wysokości zobowiązania podatkowego lub uniknięcie tego zobowiązania lub 2) odsunięcie w czasie momentu powstania obowiązku podatkowego lub zobowiązania podatkowego lub podwyższenie kwoty nadpłaty, zwrotu podatku lub straty, lub 4) uniknięcie obowiązku podatkowego lub obniżenie podstawy opodatkowania w zakresie zobowiązań, o których mowa w art. 21 §1 pkt 2 – które poprzez swój rozmiar finansowy w istotnej mierze poprawia sytuację finansową podatnika...”*. Tak skonstruowana definicja „znaczej korzyści podatkowej” prowadzić może do wniosku, że jest to w zasadzie każda sytuacja osiągnięcia oszczędności podatkowej, która poprzez swój rozmiar finansowy (skądinąd nie wskazany wprost) „w istotnej mierze poprawia sytuację finansową” – użycie w tej definicji znacznej korzyści sformułowania „istotnie” w żaden sposób nie przybliży do wyjaśnienia jej zakresu pojęciowego, ale stanowi definiowanie pojęcia niejasnego innym pojęciem niejasnym. Niejasne sformułowania użyte w ww. definicji mogą budzić wątpliwości z punktu widzenia konstytucyjności i wypełnienia standardu jasnego – i co należy podkreślić, tak ważnego przepisu. Choć można dostrzec, iż takie sformułowanie (w odróżnieniu do precyzyjnego wskazania np. kwoty granicznej) ma na celu umożliwienie proporcjonalnego i adekwatnego wykorzystania przepisu (klauzuli) z uwzględnieniem skali i rozmiaru działalności gospodarczej danego podatnika, to jednak bliższe i bardziej konkretne powiązanie „znaczej korzyści podatkowej” z rozmiarem działalności gospodarczej podatnika (przykładowo poprzez referencję do określonych wskaźników ekonomicznych) pozwoliłoby na uniknięcie sporów interpretacyjnych przynajmniej w tym zakresie.

W praktyce, z definicji zaproponowanej obecnie w projekcie ustawy wynikać może np. że już samo ustalenie wyjątkowo długiego terminu płatności za dostawę towarów/ wykonanie usługi, które spowoduje „odsunięcie w czasie powstania obowiązku podatkowego” powinno być uznane za przynoszące „znaczną korzyść finansową”.

Wydaje się, że sam fakt wprowadzenia tylu definicji składających się na klauzulę jest sprzeczne z jej istotą, która co warto przypomnieć ma polegać na ogólnej zasadzie zwalczania nadużyć. Tutaj warto odwołać się do treści Zalecenia Komisji Europejskiej z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie w sprawie agresywnego planowania podatkowego (C(2012) 8806).

Można spodziewać się, że proponowany w projekcie ustawy kształt klauzuli będzie podlegał ocenie pod kątem zgodności z Konstytucją RP. Dlatego też, tym bardziej uzasadnione jest przeprowadzenie rzetelnych, pogłębionych analiz w połączeniu z szerokimi i przede wszystkim nie pospieszonymi konsultacjami co do brzmienia jej przepisów ze wszystkimi zainteresowanymi stronami. W ramach niniejszych uwag do projektu ustawy, deklarujemy aktywny udział w dalszych konsultacjach i analizach w zakresie projektowanych przepisów, które – w świetle powyższych uwag – wydają się uzasadnione, i które – w co wierzymy – zostaną przez Projektodawcę niezwłocznie przeprowadzone.

3. Szczegółowe uwagi do projektu ustawy

a. *Zmiany w zakresie interpretacji przepisów prawa podatkowego*

W projekcie ustawy przewidziano liczne zmiany dotyczące ważnej dla podatników instytucji interpretacji przepisów prawa podatkowego, stosowanej w celu ograniczenia ryzyk podatkowych. Po zapoznaniu się z proponowanymi przepisami, uważamy, że część z nich wypełnia założenia przyjęte przez Projektodawcę co do uproszczenia stosowania procedur podatkowych, jednak są i takie, które mogą spowodować zmniejszenie znaczenia tej instytucji.

W naszej ocenie, spośród zmian odnoszących się do instytucji interpretacji indywidualnych zdecydowanie pozytywnie ocenić należy możliwość występowania z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnych przez grupę podmiotów uczestniczących w tej samej transakcji.

Z drugiej strony, jako niekorzystną dla podatników odbieramy zmianę w art. 14b Ordynacji podatkowej polegającą na dodaniu §5a, w którym poszerzono katalog sytuacji uzasadniających wydanie przez organy podatkowe postanowienia o odmowie wydania interpretacji. W szczególności ten katalog poszerzono o sytuacje, w których stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe przedstawione we wniosku o interpretację indywidualną pokrywa się zakresem z uprzednio wydaną interpretacją ogólną. Zmiana ta z perspektywy organów podatkowych może być przejawem, zgodnych z deklarowanym zamierzeniem Projektodawcy, modyfikacji zmierzających do uproszczenia procedur.

Niemniej z perspektywy podatników – zmiana w tym kształcie, oznacza ograniczenie możliwości do występowania z wnioskiem o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie. Jej wprowadzenie powoduje również niemożność poddania kontroli sądu administracyjnego terytorialnego stanowiska organów podatkowych zaprezentowanego w interpretacji ogólnej, do której „odesłano” podatnika.

Przypomnieć tutaj należy, iż w przypadku interpretacji ogólnych, Ustawodawca nie przewidział możliwości skargi do sądów administracyjnych – innymi słowy, wyłączona jest ich sądowa kontrola pod kątem zgodności z prawem. Wprawdzie zgodnie z projektowanymi przepisami, na wydane przez Ministra Finansów bądź podległych mu organów, postanowienie o stwierdzeniu, że do stanu faktycznego/ zdarzenia przyszłego opisanego we wniosku o wydanie interpretacji zastosowanie znajduje interpretacja ogólna, przysługiwać ma zażalenie. Niemniej zagadnienie podlegające ocenie w toku dalszego postępowania zażaleniowego będzie – w świetle obecnie proponowanego brzmienia przepisów – ograniczać się do oceny zasadności wydania postanowienia (a zatem do oceny, czy prawidłowo uznano, iż sprawa indywidualna, będąca przedmiotem wniosku o interpretację indywidualną jest już przedmiotem interpretacji ogólnej). Z kontroli sądowej natomiast wyłączone całkowicie zostanie ocena, czy jest prawidłowe stanowisko organu prezentowane w interpretacji ogólnej (do której odsyła się podatnika zamiast udzielenia odpowiedzi na zadane pytanie poprzez wydanie mu interpretacji indywidualnej, na którą przysługują środki zaskarżenia). Należy przy tym zaznaczyć, że w przypadku, gdy podatnik, wstąpi na drogę postępowania zażaleniowego i następnie sądowego, twierdząc, że zaprezentowany przez niego stan faktyczny/ zdarzenie przyszłe nie pokrywają się ze stanem faktycznym opisanym w interpretacji ogólnej, otrzymanie potwierdzenia słuszności swojego podejścia i w rezultacie – otrzymanie przez podatnika indywidualnej interpretacji, nastąpi zdecydowanie później w porównaniu do dzisiejszego okresu, w jakim podatnik obecnie uzyskuje potwierdzenie prawidłowości zastosowanego podejścia w drodze interpretacji indywidualnej. Otrzymanie interpretacji indywidualnej z takim opóźnieniem, może oznaczać pogorszenie sytuacji podatnika. Pogorszenie to może oznaczać mniejszy zakres ochrony na podstawie interpretacji indywidualnej, która – z uwagi na wcześniejsze postępowanie zażaleniowe i potencjalne sądowe, zostanie wydana już po pojawieniu się skutków podatkowych stanu faktycznego mającego być jej przedmiotem.

Tym samym, na skutek wprowadzenia proponowanej zmiany w przepisach Ordynacji podatkowej, podatnikowi ograniczone zostanie prawo do potwierdzenia jego stanowiska przez sąd administracyjny, w przypadku, gdy nie będzie się zgadzał z merytorycznym stanowiskiem wyrażonym w interpretacji ogólnej. Należy podkreślić, że w praktyce, takie rozbieżności interpretacyjne pomiędzy organami wydającymi interpretacje indywidualne oraz sądami administracyjnymi są spotykane. Jako przykład rozbieżnego stanowiska organów podatkowych i sądów administracyjnych wskazać można zastosowanie obniżonej stawki odsetek od zaległości podatkowej za okres sprzed 1 stycznia 2009 r., od kiedy obowiązuje przepis art. 56 §1a Ordynacji podatkowej wprowadzający obniżoną stawkę. Zgodnie ze stanowiskiem organów podatkowych, w tym interpretacją ogólną wydaną przez Ministra Finansów w dniu 12 lutego 2009 r. (nr PK4/8012/18/LJO/09/58), jeżeli skorygowana deklaracja dotyczy zaległości podatkowej powstałej przed dniem 1 stycznia 2009 r., to od dnia 1 stycznia 2009 r. odsetki za zwłokę powinny być naliczane według obniżonej stawki odsetek za zwłokę, zaś do dnia 31 grudnia 2008 r. według stawki podstawowej. Równocześnie, w odniesieniu do tej samej kwestii, w orzecznictwie sądów administracyjnych zgodnie prezentowany jest zupełnie przeciwny pogląd, który mówi, podatnik jest uprawniony do zastosowania obniżonej stawki również do odsetek za zwłokę powstałych przed 1 stycznia 2009 r.¹

Dodatkowo, w naszej ocenie, na ograniczenie swobody podatnika do występowania z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej wpłynie także dodanie §2a do art. 14b, wprowadzającego regułę, zgodnie

---

¹ Jako przykład powołać można wyrok NSA z dnia 7 czerwca 2013 r. (sygn. akt I FSK 812/12) oraz wyrok WSA w Warszawie z dnia 10 lipca 2014 r. (sygn. akt III Sa/Wa 232/13).

z którą wniosek o wydanie interpretacji nie może dotyczyć przepisów prawa podatkowego, regulujących właściwość oraz prawa i obowiązki organów podatkowych oraz organów kontroli skarbowej. Wprowadzenie tego przepisu jest w naszej ocenie całkowicie bezzasadne. Już obecnie, odmawiając wydania interpretacji indywidualnej, organy podatkowe uzasadniają postanowienia o odmowie wydania interpretacji tym, że interpretacja indywidualna wydana na podstawie tego typu przepisów nie dawałaby skutecznej ochrony podatnikowi, ponieważ podatnik nie jest w stanie zastosować się do tych przepisów wprost. Argumentują też, że skoro tego typu przepisy nie nakładają na podatnika obowiązków podatkowych (nie są one do podatników adresowane), interpretacje ich dotyczące, nie będą w stanie dać podatnikowi pełnej ochrony, która obejmuje także zwolnienie z podatku. W naszej ocenie, nie jest to wystarczający powód, aby całkowicie odmówić podatnikowi prawa do wystąpienia w wnioskiem o wydanie interpretacji przepisów skierowanych wprost do organów podatkowych, jeżeli podatnik powziął wątpliwość dotyczącą tego przepisu w świetle zaistniałego stanu faktycznego.

Warto też wskazać, iż prawo podatkowe obejmuje także przepisy, których charakter nie zawsze jest jednoznaczny i nie pozwala na bezdyskusyjne zakwalifikowanie takich przepisów – bądź nie – do grupy przepisów regulujących właściwość oraz prawa i obowiązki organów podatkowych. Przykładowo, art. 53a Ordynacji Podatkowej zawiera dyspozycję co do sposobu kalkulowania odsetek za zwłokę od zaniżonych zaliczek, kierowaną – zgodnie z literalnym brzmieniem przepisów – wyłącznie do organów podatkowych. Wprowadzenie proponowanej zmiany, zakazującej podatnikowi występowanie z wnioskiem o interpretacje w zakresie przepisów prawa podatkowego regulujących prawa i obowiązki organów podatkowych, oznaczać może brak drogi dla podatnika do potwierdzenia w drodze interpretacji prawidłowości jego poglądu co do zasad obliczania odsetek za zwłokę od zaliczek na podatek, czyli od sankcji, jaka jest na niego nakładana.

Za pozytywną – odpowiadającą też na postulaty wypracowane w praktyce – zmianę dotyczącą zasad wydawania interpretacji indywidualnych, uznajemy wprowadzenie zmiany w art. 14h projektowanych przepisów, zgodnie z którym istnieje możliwość uzupełnienia, sprostowania interpretacji indywidualnej co do skargi do sądu administracyjnego (na podstawie odwołania między innymi do art. 213 Ordynacji podatkowej) oraz sprostowanie błędów rachunkowych oraz innych oczywistych omyłek w wydanej interpretacji (na podstawie odwołania do art. 215 Ordynacji podatkowej). Równocześnie, zwracamy uwagę, że odwołując się w art. 14h Ordynacji podatkowej do zastosowania art. 215 Ordynacji podatkowej (tj. możliwości sprostowania błędów rachunkowych oraz innych oczywistych omyłek w drodze postanowienia), nie przewidziano środka odwoławczego od takiego postanowienia. Dlatego też, w naszej ocenie, warto uzupełnić propozycję zmiany art. 14h Ordynacji podatkowej o odwołanie, poza §1 artykułu 215, również do §3 tego artykułu, na podstawie którego, na wydane postanowienie będzie przysługiwało zażalenie, tak jak to ma miejsce w przypadku każdorazowego zastosowania art. 215 Ordynacji podatkowej.

b. Podwyższenie do wysokości 200% stawki od zaległości podatkowych w podatku od towarów i usług (VAT) i podatku akcyzowym

Aktualna stawka od zaległości podatkowych w podatku od towarów i usług (VAT) i podatku akcyzowym wynosi do 10% rocznie. W naszej ocenie, znaczne bo dwukrotne, podwyższenie stawki odsetek od zaległości

podatkowych w tych podatkach (co oznacza obecnie roczną stopę na poziomie 20%, trudno uznać za uzasadnione. Powołanie się przy tym przez Projektodawcę na fakt, że podatek VAT oraz podatek akcyzowy przynoszą najwięcej dochodów spośród wszystkich podatków oraz, że podatki pośrednie stanowią główne źródło dochodów budżetowych, przy jednoczesnej największej ich ekspozycji na oszustwa podatkowe, stanowi w naszej ocenie nadmierny przejaw fiskalizmu, który boleśnie może dotknąć wszystkie podmioty gospodarcze, będące podatnikami tych podatków, a nie tylko te podmioty, które uczestniczą w tak negatywnym zjawisku jakim są oszustwa podatkowe.

Wprowadzenie tak wysokiej stawki dla każdej sytuacji dokonywania pokontrolnej korekty rozliczeń w VAT i podatku akcyzowym, stanowi karę dla podatnika z tytułu dokonanej korekty, która będzie niesprawiedliwie w naszym odczuciu, wysoka, niezależnie od stopnia zawinienia (tj. będzie miała zastosowanie w każdym przypadku pokontrolnej korekty, nie tylko w przypadku stwierdzonego w trakcie kontroli oszustwa). Należy przy tym podkreślić, iż przypadki oszustw podatkowych (których skala w przypadku podatku VAT i akcyzy ma uzasadniać zdaniem Projektodawcy, podwyższenie stawki odsetek) mogą być (i są) penalizowane na podstawie przepisów Kodeksu karnego skarbowego². Kary i sankcje wymierzane w trybie postępowań karnych skarbowych za oszustwa podatkowe, są ze swej istoty bardziej sprawiedliwe. Są – według założeń stojących u podstaw polskiego prawa karnego i karnego skarbowego – wymierzane adekwatnie do czynu (oszustwa podatkowego), który popełnił sprawca. Uwzględniana jest wina i społeczna szkodliwość czynu. Pod uwagę bierze się także możliwości płatnicze sprawcy (ile zarabia, jakie ma dochody), jego warunki osobiste i rodzinne. W przypadku podatników innych niż osoby fizyczne, którzy odnieśli korzyść z czynu zabronionego popełnionego przez osobę działającą w ich imieniu, możliwa jest także dalsza odpowiedzialność o charakterze karnym – na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz.U. z 2012 r., poz. 768, t.j.).

Warto także przypomnieć, iż powyższe stanowisko (odpowiedzialność na zasadach ogólnych przewidzianych w prawie karnym skarbowym bez konieczności wprowadzania dodatkowej obiektywnej, administracyjnej sankcji) została wskazana w dotychczasowym etapie procesu legislacyjnego jako wystarczająco racjonalna podstawa dla Projektodawcy do rezygnacji z propozycji dołączenia do klauzuli obejścia prawa podatkowego przepisów przewidujących 30% sankcję nakładaną w sytuacjach, w których zastosowanie znalazłaby klauzula. Uznano, że obecnie obowiązujące przepisy Kodeksu karnego skarbowego, pozwalające na precyzyjne i sprawiedliwe nałożenie sankcji, są wystarczające nawet w tak jaskrawych sytuacjach, obejmujących obejście prawa podatkowego.

Warto także nadmienić, iż dotychczas w przepisach podatkowych występowała symetria pomiędzy stawką odsetek za zwłokę a opodatkowaniem nadpłat. Regułą było oprocentowanie nadpłat w podatkach dla podatników według stawki jak dla zaległości podatkowych. Tymczasem proponowana zmiana, polegająca na podwyższeniu stawki do wysokości 200% stawki podatkowej, dotyczy wyłącznie zaległości podatkowych, co oczywistym jest oznacza, że wspomniana symetria zostaje w istotny sposób zaburzona z uwagi na dużo niższe oprocentowanie nadpłat w stosunku do oprocentowania zaległości w tym samym podatku.

---

² Ustawa z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (t.j. Dz.U.2013.186)

Uzasadnienie Projektodawcy dla wprowadzenia podwyższonej stawki od zaległości podatkowych w podatku od towarów i usług i podatku akcyzowym (konieczność reakcji na skalę i wolumen oszustw w tych podatkach) całkowicie odbiega od funkcji odsetek, jaką od dawna wskazuje się w praktyce organów podatkowych i sądów administracyjnych. W orzecznictwie wskazuje się bowiem na funkcję kompensacyjną odsetek. Przykładowo, jak wskazał WSA w Gdańsku w wyroku z dnia 8 maja 2008 (sygn. akt I SA/Gd 1032/07) „*odsetki jako świadczenie uboczne wobec świadczenia głównego, są wynagrodzeniem za korzystanie z cudzego kapitału (funkcja kompensacyjna, odszkodowawcza)*”³. Tymczasem, projektodawca próbuje uczynić z nich sankcję.

c. Moment potrącania (zaliczania) kwoty nadpłaty z kwotą zaległości podatkowej

Do art. 76a §2 Ordynacji podatkowej Projektodawca wprowadza zasadę, według której zaliczenie nadpłaty na poczet zaległości podatkowych będzie następowało z dniem jej ujawnienia przez podatnika albo przez organ podatkowy (tj. z dniem złożenia deklaracji wskazującej nadpłatę, złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty czy wydania decyzji określającej wysokość nadpłaty lub innej, z której ta nadpłata wynika). Zmiana ta, na pierwszy rzut oka, wydaje się być zmianą drobną, doprecyzowującą. Jednakże, w praktyce jest to naszym zdaniem, jedna z najdalej idących zmian jeśli chodzi o negatywne skutki dla podatników.

Projektodawca zdaje się również mieć świadomość negatywnej natury tej zmiany, dlatego też w tekście uzasadnienia do projektu ustawy ogranicza się wyłącznie do stwierdzenia, że w określonych w Ordynacji podatkowej przypadkach, takich jak w przypadku zwrotu nadpłaty w terminie trzech miesięcy od dnia złożenia zeznania rocznego dla podatników podatku dochodowego, oprocentowanie nadpłaty nie będzie naliczane. Zaś, w tabeli stanowiącej załącznik do założeń do projektu ustawy Projektodawca przyznaje, że wprowadzenie omawianej zmiany może mieć negatywne konsekwencje dla podatników w szerszym zakresie.

Aktualnie, zjawiskiem powszechnym w realiach życia gospodarczego są korekty rozliczeń podatkowych. Często, korekty takie wynikają z przesunięcia w czasie zobowiązania podatkowego – oznacza to w przypadku jednego z okresów podatkowych powstanie nadpłaty oraz w przypadku innego okresu podatkowego – zaległości podatkowej w tej samej kwocie. W takiej sytuacji, na gruncie aktualnych przepisów, przy założeniu, że nadpłata powstała wcześniej a zobowiązanie podatkowe później, na skutek wzajemnego potrącenia kwoty nadpłaty z kwotą zobowiązania, podatnik nie jest zobowiązany do uiszczania jakiegokolwiek zapłaty podatku, ponieważ Skarb Państwa nie poniósł z tego tytułu uszczerbku. Na podkreślenie, po raz kolejny, zasługuje fakt, że w praktyce organów podatkowych i sądów administracyjnych odsetki mają zrekompensować korzystanie z cudzego kapitału (w tym przypadku Skarbowi Państwa).

Tymczasem, obecnie proponowana zmiana może realnie spowodować obciążenie podatników kosztami odsetek od zaległości podatkowych w sytuacjach, w których budżet państwa nie poniósł jakiegokolwiek uszczerbku majątkowego – dysponował w tym czasie „nieujawnioną” nadpłatą. W tej sytuacji, podatnik, którego środki (nadpłata) pozostawały w dyspozycji organu podatkowego, byłby dodatkowo karany / obciążony kosztem odsetek, które przypomnijmy dziś wynoszą 10% rocznie. Trudno to pogodzić z tak akcentowaną w prawie podatkowym kompensacyjną funkcją odsetek od zaległości podatkowych – tj. formy rekompensaty za korzystanie

³ Podobnie w interpretacji indywidualnej wydanej przez Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie (nr IPPP2/443-925/10/12-9/KG).

z cudzego kapitału. W naszej ocenie, taka zmiana może prowadzić do nieuzasadnionego pogorszenia pozycji podatkowej podatnika, a tym samym do nieuzasadnionego zwiększenia obciążeń fiskalnych ciążących na podatniku.

Wobec tego, nie można się zgodzić ze stwierdzeniem Projektodawcy zawartym w uzasadnieniu do projektu ustawy, że w związku z proponowanym rozwiązaniem podatnik co do zasady nie dozna żadnego uszczerbku majątkowego. Słabość tej koncepcji wynika również z faktu, że w żadnym miejscu uzasadnienia Projektodawca nie wskazuje rzetelnej i racjonalnej przyczyny wprowadzenia zmiany w omawianym zakresie.

Na podkreślenie zasługuje również fakt, że w przeszłości ustawodawca świadomie zrezygnował z zasady obowiązującej dla powstania nadpłaty w VAT, zgodnie z którą nadpłata w VAT powstawała z dniem złożenia korekty deklaracji (czyli z dniem ujawnienia nadpłaty). Takie uregulowanie, co do zasady, uniemożliwiało do końca 2008 r. zaliczenie nadpłaty w podatku VAT na poczet zaległości podatkowej na dzień zapłaty zawyżonego podatku. Następowало to dopiero na dzień złożenia korekty deklaracji. Na skutek skreślenia szczególnego przepisu odnoszącego się do powstania nadpłaty w VAT (przewidującego późniejszy "sztuczny" i bardzo niekorzystny dla podatników moment powstania nadpłaty w VAT), począwszy od 1 stycznia 2009 r., nadpłata w podatku od towarów i usług powstaje z dniem dokonania zapłaty podatku nienależnego lub w wysokości większej od należnej, czyli zgodnie z regułami ogólnymi. Co niezwykle istotne, Ustawodawca, uzasadniając wprowadzenie tej zmiany wskazał, że „spowoduje wyeliminowanie niesprawiedliwej kary dla przedsiębiorców, jaką niewątpliwie jest obowiązek zapłaty odsetek od zbyt wcześnie zadeklarowanego podatku VAT. Projekt tym samym ułatwi działalność gospodarczą, bowiem przedsiębiorcy nie będą bać się konsekwencji zbyt wczesnego zadeklarowania podatku VAT, a odsetki od zaległości podatkowej w wyniku zbyt wczesnego odliczonego podatku naliczonego będą naliczane jedynie za okres, kiedy Skarb Państwa poniósł rzeczywisty uszczerbek, czyli do chwili nadpłacenia podatku przez podatnika za okres następnny”.

W świetle powyższego, zakładając racjonalność polskiego Prawodawcy, trudno jest dziś doszukać się racjonalnego uzasadnienia dla wprowadzenia proponowanych obecnie w projekcie ustawy zmian w zakresie zaliczania kwoty nadpłaty z kwotą zaległości podatkowej.

d. Zawieszenie terminu biegu przedawnienia podatkowego w przypadku zastosowania procedury o unikaniu podwójnego opodatkowania (ang. Mutual Agreement Procedure)

Zmiana w art. 70a Ordynacji podatkowej polega na dodaniu §1a, który przewiduje zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego „w przypadku wszczęcia procedury wzajemnego porozumiewania na podstawie właściwej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, jeżeli taka umowa nie przewiduje wejścia w życie zawartego porozumienia bez względu na terminy przedawnienia.” Przy tym, zgodnie z proponowaną zmianą, „zawieszenie terminu przedawnienia następuje od dnia wszczęcia procedury wzajemnego porozumiewania – jednak nie trwa dłużej niż przez okres 3 lat.”

Co do zasady, chęć rozszerzenia możliwości zawieszenia biegu terminu przedawnienia podatkowego o sytuacje, w których rozpoczyna się procedurę wzajemnego porozumiewania odczytujemy pozytywnie. Niemniej, wprowadzenie w tym samym artykule założenia, że zawieszenie biegu terminu przedawnienia następuje od dnia

wszczęcia procedury wzajemnego porozumiewania – jednak nie trwa dłużej niż przez okres 3 lat, stanowi swoiste ograniczenie tego przepisu – z uwagi na fakt, że procedura wzajemnego porozumiewania się trwa w praktyce często znacznie dłużej niż 3 lata.

Wprowadzenie tego zapisu jest tym bardziej niezrozumiałe w świetle wprowadzonej w projekcie ustawy zmiany w art. 79 Ordynacji podatkowej, polegającej na dodaniu §4, zgodnie z którym wniosek o stwierdzenie nadpłaty można złożyć po upływie terminu przedawnienia jeżeli istnienie nadpłaty wynika z porozumienia zawartego w trybie wzajemnego porozumiewania na podstawie ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania.

W świetle powyższego, w naszej ocenie, w zaproponowanym brzmieniu przepis art. 70 §1a Ordynacji podatkowej nie odpowiada ani realiom rynkowym ani intencji Projektodawcy wskazanej zarówno w uzasadnieniu do projektu ustawy, jak również w założeniach do projektu ustawy, wobec czego zasadne jest usunięcie z proponowanego przepisu art. 70 §1a Ordynacji podatkowej ograniczenie zawieszenia biegu przedawnienia do 3 lat.

e. Pozostałe zmiany

W projekcie ustawy zaproponowano szereg drobniejszych zmian, mających charakter bardziej techniczny od zmian opisanych powyżej. Niemniej, wbrew zapowiedziom co do celu wprowadzania tych zmian (zracjonalizowanie i uproszczenie procedur podatkowych), zmiany te co najwyżej funkcjonowanie organów podatkowych i organów administracji podatkowej, ale jednocześnie wpłyną negatywnie na rozliczenia podatkowe podatników.

Jako przykład takich zmian, o charakterze technicznym, niemniej o zdecydowanie negatywnej naturze z punktu widzenia przedsiębiorców i pogarszających sytuację podatników należy wskazać:

- zmianę w art. 62 §2 Ordynacji podatkowej, która zakłada, że nadpłatę zalicza się w pierwszej kolejności na koszty upomnienia – z uwagi na fakt, że upomnienie jest odrębną instytucją przewidzianą nie w przepisach prawa podatkowego, ale w procedurze egzekucji administracyjnej; w praktyce podatnik niejednokrotnie nie ma pełnej informacji na temat faktu wystawienia upomnienia, a zatem jego kosztów, co może sprawić, że podatnik nie będzie posiadał pełnej wiedzy na temat wysokości ciążącego na nim zobowiązania a wyliczona przez niego kwota na pokrycie zaległości (nie uwzględniająca nieznanego mu upomnienia) będzie niewystarczająca; z kolei brak pełnej zapłaty – wygaśnięcia zobowiązania w całości może oznaczać pojawienie się nieznanego i wbrew woli podatnika – zaległości podatkowej, jak uniemożliwić podatnikom skorzystanie z efektów instytucji, których skuteczność uzależniona jest od uregulowania należności publicznoprawnej w całości (czynny żal, korekta deklaracji).
- dodanie §6 do art. 62 Ordynacji podatkowej, który wskazuje na obowiązek wystąpienia przez podatnika z wnioskiem o wydanie postanowienia w sprawie zaliczenia wpłaty na poczet zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę oraz kosztów upomnienia; takie postanowienie stanowi dla podatników potwierdzenie prawidłowości rozliczenia jego wpłaty i potwierdza wygaśnięcie zobowiązania podatkowego – ograniczenie wydawania takich postanowień do działania na wniosek podatnika, oznaczać będzie, iż część podatników

(którzy obecnie otrzymują takie postanowienia wydawane przez organy podatkowe z urzędu) z tej instytucji już nie skorzystają.

- zmiana w art. 77 §1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, zakładająca wydłużenie terminu na zwrot nadpłaty w przypadku orzeczenia sądowego (usunięcie terminu na zwrot nadpłaty w terminie 14 dni od dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności, uchylającego decyzję organu podatkowego pierwszej instancji lub stwierdzającego jej nieważność). Wprowadzony termin – 30 dni od dnia wydania decyzji o zmianie, uchyleniu, stwierdzeniu nieważności decyzji może w praktyce znacznie wydłużyć termin otrzymania zwrotu nadpłaty przez podatnika, której istnienie – co istotne – zostało już potwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu administracyjnego uchylającego decyzję organu podatkowego pierwszej instancji.
- zmiany w zakresie kar porządkowych, polegające z jednej strony na poszerzeniu katalogu zachowań, dla których zastosowanie mają kary porządkowe (zmiana do art. 262 §1 Ordynacji Podatkowej) oraz zmiany polegającej na wprowadzeniu możliwości stosowania kar porządkowych także w trybie czynności sprawdzających (zmiana do art. 280 Ordynacji podatkowej); tutaj warto przypomnieć, iż w trybie czynności sprawdzających odbywa się wiele wstępnych weryfikacji deklaracji i zeznań podatkowych, jak również tzw. kontrole krzyżowe, które w praktyce wiążą się z ogromną skalą zapytań skierowanych do podatników prowadzących działalność gospodarczą na masową skalę w wielu punktach na terenie całego kraju.

4. Zmiany w przepisach Ordynacji podatkowej zasługujące na uwzględnienie (Podatkowa Grupa Kapitałowa)

Jako pozytywną zmianę zaproponowaną w omawianym projekcie ustawy uznajemy uregulowanie w art. 77b Ordynacji podatkowej kwestii zwrotu nadpłaty na rzecz wspólnika spółki cywilnej. Zwracamy jednakże uwagę, że w tym przypadku pominięto problem zwrotu nadpłaty spółkom należącym do podatkowej grupy kapitałowej, co w świetle niektórych organów podatkowych budzi dziś poważne wątpliwości interpretacyjne.

Nie sposób pominąć faktu, iż przy okazji formułowania nowych przepisów Ordynacji podatkowej nie wykorzystano okazji, aby uwzględnić potrzeb dużej grupy podmiotów (na przykład funkcjonujących w ramach podatkowych grup kapitałowych). Podmioty te w dyskusji z organami podatkowymi zwracały uwagę na konieczność zmian w przepisach podatkowych, w szczególności w Ordynacji podatkowej, mających na celu usunięcie barier i trudności, które obecnie, bez specjalnego uzasadnienia, nie ułatwiają, czy wręcz utrudniają prowadzenie działalności gospodarczej.

Jedną z takich kwestii jest na przykład konieczność angażowania dużych nakładów administracyjnych związanych z zabezpieczeniem pozycji podatkowej podmiotów należących do PGK w postaci interpretacji przepisów prawa podatkowego. Wynika to z faktu, że literalne brzmienie przepisów Ordynacji podatkowej oraz praktyka organów skarbowych, wskazuje, że interpretacje indywidualne uzyskane przez spółki wchodzące w skład PGK nie mają zastosowania do PGK, jako odrębnego podatnika. Ponadto, istnieją wątpliwości co do zastosowania interpretacji indywidualnych uzyskanych przez spółki tworzące PGK po jej rozwiązaniu i przystąpieniu do nowej PGK lub jej przedłużeniu. W praktyce często dochodzi do takiej sytuacji, że po zakończeniu funkcjonowania jednej PGK, podmioty ją tworzące decydują się na kontynuowanie współpracy

i powołanie nowej PGK. W takiej sytuacji, konieczne jest ponowne wystąpienie z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie, w jakim takie interpretacje wydano dla PGK, która przestała funkcjonować. Z tego względu, istotne z perspektywy podmiotów funkcjonujących w ramach PGK wydaje się wprowadzenie przepisów, które wprost zapewniałyby m.in. możliwość uzyskania interpretacji przepisów prawa podatkowego przez podmioty planujące przystąpić do PGK, tak aby interpretacja wydana dla PGK jako odrębnego podatnika, była wiążąca i stanowiła ochronę również dla późniejszej („nowej”) PGK.

Wydaje się, iż należy wykorzystać okazję prac nad Ordynacją podatkową, aby uwzględnić ten istotny aspekt funkcjonowania wielu polskich podatkowych grup kapitałowych.

***

W związku z szerokim i istotnym z perspektywy polskich przedsiębiorców zakresem zmian objętym projektem ustawy, w naszej ocenie, dalszy proces uzgodnień międzyresortowych i społecznych, który – w świetle powyższych uwag powinien się odbyć – winien nastąpić w atmosferze dialogu pomiędzy Projektodawcą a wszystkimi zainteresowanymi stronami.

Tymczasem, niezwykle krótki termin na przedstawienie uwag w ramach konsultacji międzyresortowych i społecznych nie pozwala na całościowe i rzetelne przeanalizowanie regulacji będących przedmiotem nowelizacji, a tym samym uniemożliwia wyczerpujące przedstawienie stanowiska zainteresowanych stron co do proponowanych zmian.

Dla przypomnienia, projekt opublikowano 17 lipca 2014 r., a termin konsultacji międzyresortowych wyznaczono na 28 lipca 2014 r. a konsultacji społecznych na 4 sierpnia 2014 r.

Dlatego też, pożądanym w naszej ocenie rozwiązaniem jest wydłużenie terminu na przeprowadzenie konsultacji międzyresortowych i społecznych oraz zorganizowanie tego procesu z aktywnym udziałem wszystkich zainteresowanych stron, również poprzez spotkania przedstawicieli Projektodawcy z zainteresowanymi resortami i przedsiębiorcami. Dałoby to szansę i możliwość wypowiedzenia się i przedstawienia Projektodawcy stanowisk, opinii i zastrzeżeń zainteresowanych stron w odniesieniu do wszystkich budzących zainteresowanie i wątpliwości projektowanych rozwiązań.

Z poważaniem,

Główny Księgowy

Karol Jacewicz